

stromen van LEVEND WATER

Maandblad

1e jaargang - nr. 2 - februari 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

STROMEN VAN LEVEND WATER.

" En op den laatsten dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Wie in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. ''
(En dit zeide Hij van den Geest, welken ontvangen zouden die in Hem geloven.
Want de Heilige Geest was er nog niet, aangezien Jezus nog niet verheerlijkt was).

(Joh. 7:37-39).

De Here Jezus kende de dorstige, de onvoldane toestand waarin zovele feestgangers huiswaarts keerden: bij het einde, op den laatsten dag, roept Hij hun déze onvergetelijke woorden toe: " Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. '' De vormdienst en ceremoniën, welke zij hadden gehouden, gaven geen voedsel voor hun zielen en konden toen, evenmin als nu, leven geven; de heer van Candace is hiervan, een treffend voorbeeld (zie Hand. 8:27). Als een eenzame getuige stond de Here daar te midden der hongerige en moede schare. Hij alleen had iets om te geven; de vrouw aan de bron te Sychar, wien Hij het geopenbaard had, dronk reeds van dat levend water en was voldaan. In deze wereld is niets dat bevrediging geeft: " Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen dat geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen dat niet verzadigen kan?" (Jesaja 55:2).

De wereldling drinkt uit " gebroken bakken " (Jer. 2:13) en blijft dorstig en zo ook zal het zijn met een ieder, die " de bron van levend water " verlaat, in weerwil van de onuitsprekelijke genade Gods, die allen uitnodigt daarvan vrij te drinken. " En die dorst heeft, kome; en die wil neme het water des levens om niet " (Openb. 22:17). "

Die kome tot Mij ", zegt de Heiland. Christus nodigt uit om tot Hem persoonlijk te komen, Hij is de bron, de fontein. Lezer, wanneer het mocht zijn, dat gij ook dorstig zijt, ga dan tot Hem, want Hij is, evenals de Rotssteen in de woestijn, geslagen om levend water te geven. Gelijk een moeder haar armen uitstrekt naar haar lieveling, die zonder hulp nog niet kan blijven staan op de zwakke voetjes en uitroept: " Kom! " zo roept ook de Here Jezus het uit " Kom! " Hebt gij dorst? Hij zegt: " Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. " Welnu, kom dan. Hoe eenvoudig is de weg! Hoe gemakkelijk de uitvoering! De dorstige menigte in de woestijn, zodra ze 't water zag, dronk en leefde.

Wie in mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. De Apostel Johannes licht ons dit nader toe: Jezus zeide dit van den Geest, welken ontvangen zouden die in Hem geloven. Hoe duidelijk en eenvoudig is toch het Woord van God. Die in Hem geloven, ontvangen van den Heiligen Geest.*)

*) Wij moeten goed onderscheiden wie de Gever en wat de gave is. God de Heilige Geest is de Gever en wat iedere gelovige ontvangen heeft is " heilige geest " of " van de Heilige Geest "

Hoevele duizenden gelovigen zijn er, die God dagelijks aanroepen om van den Heiligen Geest te ontvangen, terwijl hier duidelijk staat dat, die in Hem geloven, van den Heiligen Geest ontvangen zouden. In Hand. 19:2 zegt de Apostel Paulus " Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen toen gij geloofd hebt? " En wat bleek? Dat deze dicipelen, evenals Apollos, nog niet gehoord hadden dat de Messias, welke Johannes de Doper gepredikt had, Jezus de Christus was. Zij verkeerden nog in dezelfde toestand als waarin de dicipelen verkeerden (Lukas 2:13), de toestand vóór het kruis. Toen begrepen zij Hem niet en waar zij den Vader niet om den Geest baden, zegt Hij in Joh. 14:16. " en ik zal den Vader bidden en Hij zal den Vader bidden en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid. "

Dit is geschied op het Pinksterfeest, zodat de apostel nu zelfs van de vleselijke gemeente te Corinthe kon zeggen: " of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes die in u is, dien gij van God hebt en dat gij van uzelf niet zijt? " (1 Cor .6: 19) " Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt " (1 Cor. 12: 13). Alle gelovigen zijn door den doop des Heiligen Geestes verenigd met hun Hoofd Christus en er bestaat niet één waarin de Heilige Geest geen woning heeft en die den doop des Heiligen Geestes niet ontvangen heeft. Het misleidende denkbeeld, alsof het mogelijk was, dat één, door den Heiligen Geest wedergeborene, uitgesloten kan zijn van de inwoning en doop des Heiligen Geestes, is alleen een gevolg van de fout, dat men niet let op de toenemende ontwikkeling van de leer des Heiligen Geestes in het Nieuwe Testament.

David kon bidden: " neem Uw Heiligen Geest niet van mij ", doch een Nieuw Testamentisch gelovige is verzegeld met den Heiligen Geest, tot den dag der verlossing (Efeze 4:30). De Apostel zegt in Rom. 8:9. " maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem (Christus) niet toe. (die is de Zijne niet; Luth. Vert.).

Wie in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. " Stromen van levend water! Christus is de bron. Hij is de fontein. Vloeit Zijn leven uit u voort? In Galaten 5:22 lezen we: " Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid (zelfbeheersing)."

Welk een stroom van levend water. In deze negen woorden vinden we niet alleen uitgedrukt wat het leven van een Christen is, wanneer hij door den Geest leeft, doch een beschrijving van het leven van Christus toen Hij op aarde was. 't Is een verklaring van die levenswijze welke Hij verlangt dat de Christen bij ervaring zal leren kennen. Deze negen woorden omvatten de betekenis van het te voren aangehaalde tekstwoord: " Want het leven is mij Christus. " Deze voortbrengselen der genade, zijn als uitheemse planten en worden in den mens niet gevonden, tenzij door de kracht van God. Ze zijn " de vrucht des Geestes. "

Nu is het waar, dat alle gelovigen van den Heiligen Geest in zich hebben, doch dit is nog geheel iets anders dan door dien Geest te leven.

Een locomotief mag op de baan zijn, de ketel vol stoom, doch de trein staat stil en blijft stil staan, tenzij de stoom toegelaten wordt.

Hebt gij den Heiligen Geest toegelaten in uw leven, zodat gij door Hem wordt voortbewogen?

Hoe moet ik dat doen? vraagt ge. Welnu, lees nog eens dat vers waar staat: " want de Heilige Geest was nog niet, aangezien Jezus nog niet verheerlijkt was. " Natuurlijk leest ge die zinsnede in z'n historische letterlijke betekenis.

En ook terecht. Heilige Geest is de gave van een verheerlijkte Christus, zoals Petrus zegt in Hand. 2:33. " Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd zijnde en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort dat gij nu ziet en hoort. " Doch er is ook een geestelijke betekenis voor u en mij persoonlijk in besloten. Deze is: " Ik ben nog niet vervuld met heiligen geest omdat ik in mijn leven Christus nog niet verheerlijkt heb. " De Vader der verheerlijkte Christus, door Hem op Zijn troon te plaatsen. Ik moet Hem verheerlijken door Hem op mijn troon te plaatsen. Niet meer ik, doch Christus en naarmate Christus door ons verheerlijkt wordt, zullen ook de stromen ven levend water uit ons binnenste voortvloeien.

Laat ieder tot Hem gaan en drinken.

VERSTAAT GIJ OOK HETGEEN

GIJ LEEST? (Hand. 8:30)

" Zij verstonden niet dat Hij hun
van de Vader sprak." (Joh.8:27)

"Indien gij niet gelooft dat Ik ben, gij zult in uw zonden sterven"(Joh. 8:24). Die Mij gezonden heeft is waarachtig; en de dingen die Ik van Hem gehoord heb, dezelve spreek Ik tot de wereld. " (Joh. 8:26). En als Hij deze dingen sprak, geloofden velen In Hem. (Joh. 8:30).

Dat geloof in dat wat de Bijbel leert vereist is, alvorens men kan spreken van een gelovige is vanzelfsprekend. Maar dat er in de praktijk zoveel verschillende opvattingen op na worden gehouden door " gelovigen," die zeggen dat hun opvatting Bijbels is, geeft al aan dat er over de inhoud van het woord geloof,*) verschillend wordt gedacht. Terwijl de Bijbel leert dat wanneer er sprake is van geloof, er eensgezindheid ontstaat. Efeze. 4:3. spreekt van de eenheid des Geestes, door de band des vredes. Vers 13 zegt:" Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs, en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." In 1 Corinthe. 1:10. roept Paulus de "gelovigen " op allen hetzelfde te spreken, dat zij samengevoegd zouden zijn in een

**) Wij komen in een later te verschijnen artikel " De mens een zondaar," nog terug op de betekenis van het woord geloof, vanuit het Hebreeuws en het Grieks.*

zelfde zin (denken), en een zelfde gevoelen (dat wat uit het denken voortvloeit).

Geloof in de Waarheid sluit verdeeldheid hieromtrent vanzelfsprekend uit. Maar vanwaar dan die verdeeldheid? Is Christus gedeeld? (1 Kor. 1 :13). Volstrekt niet zult u terecht opmerken, maar waarom trachten Christenen dan elkaars verschillende opvattingen te accepteren, en zelfs te waarderen? Vanwaar dit streven? En dat terwijl de Bijbel het tegenovergestelde leert!

Het eerste wat Paulus noemt, nadat de verdeeldheid in de Korinthe " gemeente " aan de orde is geweest, is het kruis, omdat het niet verstaan van het " met Christus gekruisigd zijn " (Rom. 6:6), de oorzaak is van alle ellende. Daardoor blijft " het vlees " gehandhaaft met al zijn werken. " Want gij zijt nog vleselijk " (1 Kor. 3:3). Het gevolg hiervan is o.a: nijd, twist, tweedracht, afgoderij, vijandschap; (vergelijk Gal. 5: 19-21 met 1 Kor. 3:3).

De enige Bijbelse manier om de mens tot Gods eer te doen leven is door dood en opstanding. Christus moest eerst sterven om vervolgens te kunnen opstaan. In Markus 10 vers 35 en 37 lezen wij, dat Jakobus en Johannes van de Heer begeerden ,te mogen zitten ter rechter en ter linkerhand in Zijn Koninkrijk. Maar de Heer wijst hen dan op de drinkbeker die Hij drinken zal, en de doop waarmee Hij gedoopt zou worden. Anderen zeiden: " Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken? " Maar het antwoord is dan: " Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Dien Hij gezonden heeft " (Joh. 6:28 en 29).

En in Hem geloven houdt ook in, " Dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn " (Rom. 6:3). En het probleem bij de Korinthiërs was dan ook dat zij de opstanding wilden, zonder de dood te accepteren, met betrekking tot hun zelf. Paulus zegt dan ook: " Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd " (1 Kor. 2:2).

Jezus zegt in Lukas. 9:23 " Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volg Me. " Het gevolg is: " Wij die leven worden in de dood overgegeven " (2 Kor. 4: 11); zonder dood geen opstanding! Toen Jezus Christus aan het kruis hing deed God onze ongerechtigheid op Hem aanlopen, (Jes. 53:6).

Hij werd als zondaar gerekend omdat Hij Zich met ons had vereenzelvigd, (Rom. 6:5), en in Hem rekende God af met de zondaar! (zie 1e jaargang nr: 1 Rechter en Redder). En in de Korinthe " gemeente " was het juist de door God in Christus Jezus veroordeelde zondaar, die een "godsdienstig " jasje had aangetrokken, en zich vervolgens uitgaf voor Christen. Maar de Bijbel zegt "Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden " (2 Kor. 5: 17).

In het begin van dit schrijven lezen wij in Johannes. 8:30, dat velen in Hem geloofden, maar als de Heer hen oproept in Zijn woord te blijven, opdat zij de waarheid zouden verstaan, haken zij af. En de vraag die nu tot ons komt is dan ook; blijven wij in Zijn woord, d.w.z. overdenken wij Zijn woord dag en nacht, (Psalm. 1 :2).

Dan verblijden wij ons in de Heere, (Psalm. 104:34), en de waarheid maakt ons waarlijk vrij, (Joh. 8:31). Als de Heere Jezus Christus onze schat is, dan is ons hart daar waar Hij is, n.l. in de hemel. (Ef. 1:20 en Mark. 10:21). Want waar uw schat is, aldaar zal ook uw hart zijn" (Math. 6:21). En waar het hart vol van is, stroomt de mond van over, (Luk. 6:45). "Want wij kunnen niet laten te Spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben " (Hand. 4:20). Indien wij in Zijn woord blijven, zullen wij de waarheid verstaan, en de Waarheid, (Jezus Christus is de weg, de waarheid, en het Leven Joh. 14:6) zal ons vrijmaken.

GELOVIGEN EN HUN ZONDEN.

" Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heilighdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, Zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekering des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water. Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd heeft, is getrouw " (Hebr. 10: 19-23).

De apostel wendt zich in de brief aan de Hebreëen in de eerste plaats tot joodse christenen uit de eerste halve eeuw van onze jaartelling. De tempel te Jezuzalem was toen nog intact en met de bijzonderheden van de ceremonieële dienst waren zij volkomen op de hoogte. Hij kon daarom tegenover hen een dankbaar gebruik maken van de kennis, die hij --" een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een farizeeër " (Phil. 3:5)-- verworven had " aan de voeten van de schriftgeleerde Gamaliël " (Hand. 22:3). Hij wilde zijn landgenoten en vroegere geloofsgenoten overtuigen, dat Jezus de Messias is, die zij verwachtten en wijst daarbij in het bijzonder op het contrast tussen de " goede " dingen van de oude joodse godsdienst en de " betere," die Christus heeft gebracht. Verder richt hij ernstige vermaningen tot weifelaars, wankelmoedigen en meelopers.

Het spreekt vanzelf, dat deze ook gericht zijn tot de gelovigen van onze tijd, die aan dergelijke verleidingen zijn blootgesteld. Ze zijn nu even actueel als toen. In de hierboven geplaatste schriftaanhaling zien wij hoe de " nieuwe en levende weg " (Christus) naar voren gebracht wordt, als zoveel " beter " dan het oude tempelpad, waarover de priester moest gaan langs de gedode offerdieren. Daarbij wordt gesproken van een "volle vrijmoedigheid" om rechtstreeks in te gaan " in volle verzekerdheid des geloofs," wat wel in schrill contrast staat tot de beschroomde gang van de priester, die met vreeze en beven halt hield vóór de afscheiding van het binnenste heiligdom, waar God woonde. Nu nodigt de apostel de wankelmoedigen uit om " vrijmoedig " toe te treden tot de nieuwe hogepriester, met een waarachtig hart, vasthoudend het geloof, dat zij " gezuiverd zijn van het besef van kwaad," zodat er geen onrust of vrees in hen behoeft te zijn. Want --zo zegt de tekst --" Hij is " getrouw " en houdt, wat Hij " beloofd " heeft."

Voordat wij deze leringen en vermaningen nader gaan betrekken op de gelovigen van heden, wijzen wij er nog eens op, dat het kruis van Christus een radikale verandering heeft gebracht in de verhouding tussen God en mens. Zo dat niet alles wat voordien gold, onmiddellijk op ons van toepassing kan zijn. Hoewel " elk van God ingegeven schriftwoord nuttig is om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid " (2 Tim. 3:16).

Vandaar dat de apostel tot elke leraar de vermaning richt, om " rechte voren te trekken (d.i. juist te ontleden) bij het brengen van het woord der waarheid " (2 Tim. 2: 15).

Zo heeft de Geest van God de geschiedenis van het oude volk Israël te boek gesteld en aan ons overgeleverd ter waarschuwing en ten voorbeeld (1 Cor. 10:6 en 11)*). Dit betekent echter niet, dat wij ons met dat volk Israël mogen vereenzelvigen of gelijkstellen. In menig opzicht kan men wel een parallel trekken tussen de geloofshouding van een jood en van een christen, maar in ander opzicht blijkt tussen hen --hoewel ze beiden " verlost " zijn --een hemelsbreed verschil te bestaan. Het joodse volk werd " door bloed en door kracht " verlost uit Egypte en door de machtige hand van God geleid naar Kanaän, het land van belofte. Een christen daarentegen wordt door bloed en door kracht verlost uit " de tegenwoordige boze wereld " en geplaatst " in de hemelse gewesten."

HET GROTE ONDERSCHIED

komt duidelijk naar voren bij het beschouwen van de offeranden. De joodse eredienst telde vele offeranden; de christelijke kent er slechts één **).

God verlostte Zijn volk uit de slavernij en wendde het oordeel van hen af door het bloed van het in Egypte geslachte paaslam. Hij heiligde vervolgens Zijn volk door het bloed van het verbond in de woestijn (Ex. 24). Eerst toen kon Hij --de heilige God --gemeenschap hebben met het zondige volk!

**) Zie ook Romeinen. 15:4, " Al wat namelijk te voren geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven," met het doel dat " wij in de weg van de volharding en van de vertroosting der schriften de hoop zouden vasthouden."*

Daarom vinden wij pas in Exodus. 25:8, dat God hun toestaat Hem " een heiligdom te maken, opdat Hij in het midden van hen wone " en zo gemeenschap met hen kon onderhouden.

Daartoe was echter het gehele ritueel van brandoffer, spijsoffer, dankoffer, zondoffer en schuldoffer noodzakelijk, terwijl de christen door één offerande eens en voor al tijd geheiligd is en blijft. Hoewel alle joodse offeranden hun vervulling vonden in Christus' kruis en in wat daaruit voortvloeit, is het toch noodzakelijk hun verschillende betekenis te onderscheiden, wanneer wij hun symboliek in verband willen brengen met de evangelieprediking ná het kruis. In dat opzicht neemt het paasoffer een zeer bijzondere en unieke plaats in.

Het slachten van het paaslam typeert n.l. het offer van Christus ten behoeve van de ganse verloren wereld. Alle andere offeranden, opgesomd in de vijf boeken van Mozes, typeren slechts, hoe de Messias zou zijn en wat Hij zou doen ten behoeve van Zijn volk en -- overdrachtelijk -- hetgeen Christus zou zijn en doen voor Zijn gemeente. De tegenwerping, dat het bloed van het paaslam enkel van kracht zou zijn voor Israël, het verbondsvolk, is niet juist.

****) Namelijk: " het offer van het lichaam van Jezus Christus," waardoor " wij eens voor altijd geheiligd zijn " (Hebr. 10:10). De offerande van Romeinen. 12:1,2 is te zien als voortvloeiend uit die van Hebr. 10:10. Het is de weerklank, het " redelijk " antwoord van de wedergeboren mens op Christus' offerande. Een terugbuigen tot God van de afgekeerde wil. De vrucht van zijn genezing.*

wordt vervolgd.